

„Hvor din Haand er kold,“ sagde han. „Du fryser vist. Skal jeg ikke hente dig et Sjal?“

„Nej. Jeg har det godt.“

„Trækker det ikke paa dig henne fra Døren?“

„Nej. Jeg kan ikke mærke noget.“

„Men alligevel. Vil du ikke — —?“

„Nej, nej — lad dog være!“

„Som du vil, min Ven!“

Der havde været noget utaalmodigt og forpint i hendes Tone, hvad Per dog ikke mærkede. Han klappede hendes Haand og førte den op imod sit Bryst saaledes, at hendes Arm kom til at hvile i hans. Samtidig lænede han sig endnu lidt mere over imod hende, saa ogsaa deres Skuldre fortroligt berørte hinanden. Da hun gjorde Mine til at trække Haanden til sig, holdt han den fangen ogsaa med sin anden Haand. Og nu hviskede han hende ind i Øret med det Tonefald, hun kendte fra deres Elskovsnætter, og som derfor skød Blodet op i hendes Kinder: „Du kære . . . kære Ven!“

„Har du danset?“ spurgte han lidt efter.

Hun rystede paa Hovedet.

„Har du Lyst til det?“

„Nej, slet ikke . . . jeg er for træt,“ fjædede hun til lidt efter af Frygt for, at han skulde misforstaa hendes Vægning.

„Saa har jeg et Forslag at gøre. Det er et saa vidunderligt Vejr iaften. Og slet ikke koldt. Ganske som en Sommeraften. Hvad mener du om at gaa en lille Tur i Haven?“

Da hun tøvede med Svaret, fortsatte han:

„Jeg tror, den friske Luft vil gøre dig godt. Og desuden, . . . jeg har noget at sige dig, Jakobe.“

Nu saae hun for første Gang paa ham, — rent instinktmæssigt iøvrigt, for hendes Tanker var langt borte. Dog havde hun haft Øre for Tonefaldet i hans Tale; det havde været saa op-
rigtigt og fortroligt.

Saa rejste hun sig. Og efter at Per havde hentet noget Over-
tøj til dem begge, gik de bort gennem Havedøren.

Ude paa Terrassen, der benyttedes af de Dansende til at svale